

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie zażalenia **Prezesa Sądu Okręgowego w W.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W.

z dnia 31 lipca 2015 r. o umorzeniu śledztwa o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. , w sprawie 1 Ds. .../14/I,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 lipca 2016 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 10 czerwca 2016 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł**  
**wniosku nie uwzględnić.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w W. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania – na podstawie art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu sprawy z zażalenia Prezesa Sądu Okręgowego w W. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. z dnia 31 lipca 2015 r. o umorzeniu śledztwa o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Uzasadniając wystąpienie, Sąd Rejonowy stwierdził, że orzekanie w sprawie przez sąd właściwy z uwagi na fakt, że osobą objętą zakresem zawiadomienia o

przestępstwie jest komornik sądowy działający przy Sądzie Rejonowym w W., zaś zawiadamiającym o przestępstwie oraz skarżącym jest Prezes Sądu Okręgowego w W., a więc sądu przełożonego nad sądem miejscowo właściwym, mogłoby negatywnie wpływać na opinię o przebiegu postępowania przed Sądem Rejonowym w W. oraz wzbudzić powszechne wątpliwości, co do bezstronności tego Sądu.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja tzw. właściwości z delegacji, określona w art. 37 k.p.k., ma charakter wyjątkowy. Skorzystanie z niej możliwe jest tylko w razie zaistnienia okoliczności, dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstaną wątpliwości, co do zdolności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny.

Nie można, co do zasady, uznać, że sytuacja taka powstaje tylko z tego powodu, że osobą podejrzaną w procesie karnym jest osoba znana sędziom sądu właściwego do rozpoznania sprawy wyłącznie z racji kontaktów o charakterze zawodowym. Sam fakt wykonywania przez R. W. zawodu komornika sądowego przy Sądzie miejscowo właściwym i związana z tym znajomość niektórych sędziów tego Sądu, nie stanowi jeszcze dostatecznej przesłanki do uznania, że może powstać wątpliwość, co do obiektywizmu i bezstronności orzekania przez sąd występujący z wnioskiem o zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k. Podobnie wątpliwości co do obiektywizmu i bezstronności orzekania w ocenie Sądu Najwyższego nie wzbudza fakt, iż zawiadamiającym o przestępstwie i jednocześnie składającym zażalenie jest Prezes sądu przełożonego nad Sądem miejscowo właściwym. Wszak Prezes sądu sprawuje jedynie administracyjny nadzór nad sędziami, a sferę orzeczniczą chroni zasada sędziowskiej niezawisłości.

Nie mieści się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości” w rozumieniu art. 37 k.p.k. również powzięta przez Sąd Rejonowy w W. obawa odnośnie pojawienia się w ocenie skarżącego, ale również opinii publicznej, wątpliwości w kwestii braku warunków do rozpoznania niniejszej sprawy w sposób swobodny i obiektywny. Rzeczą sądu jest bowiem takie orzekanie, aby nie powstały wątpliwości co do tego, że wydane orzeczenie jest wolne od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów.

Autorytet i powaga wymiaru sprawiedliwości wymaga tym samym, aby *sądy nie ulegały presji opinii publicznej, ani nie popadały w zwątpienie co do własnych kompetencji w zakresie przeprowadzenia rzetelnego procesu* (por. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2014, s. 210-212; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., III KO 72/11, LEX nr 1044040; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2012 r., V KO 57/12, LEX nr 1228517).

Mając powyższe na uwadze, nieuprawnione jest twierdzenie, że sędziowie Sądu Rejonowego w W. nie mogą bezstronnie rozpoznać zażalenia wniesionego przez Prezesa Sądu Okręgowego w W.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

kc